

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200575
Dátum vydania rozhodnutia:	05.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:4011200575.1

ROZSUDOK

I. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Miba Steeltec, s.r.o., Hlavná 48, Vráble, IČO: 36 565 911, právne zastúpený BBH advokátska kancelária, s.r.o., Gorkého 3, Bratislava, IČO: 36 713 066, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/3540-48900/2011/990268-r zo dňa 28. apríla 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/15/2011-114 zo dňa 12. januára 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepredloží Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke podľa článku 267 ZFEÚ na návrh žalobcu zo dňa 10.10.2011, podaný na súde prvého stupňa, Krajskom súde v Nitre dňa 11.10.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/15/2011-114 zo dňa 12.01.2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/3540-48900/2011/990268-r zo dňa 28. apríla 2011, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vráble č. 628/230/108-2041/09/Há zo dňa 01. apríla 2009 zmenil tak, že za zdaňovacie obdobie január 2007 znížil žalobcovi vyrubený rozdiel dane zo sumy - 78,11 € na sumu - 61,09 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný síce mal povinnosť akceptovať aj predloženie iného dôkazu ako vyplýva z ustanovenia § 47 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej zákon o DPH), preukazujúceho vývoz tovaru mimo územia Spoločenstva, pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi, ale žalobca okrem predložených účtovných dokladov (faktúra a doklad o jej úhrade) v konaní pred správcom dane alebo žalovaným však iný dôkaz nepredložil a ani neoznačil. Možno teda konštatovať, že žalobca dôkazné bremeno neunesol, nepredložil žiaden, t.j. ani alternatívny dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že tovar vyviezol mimo územia Spoločenstva.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/224/3540-48900/2011/990268-r zo dňa 28.04.2011 a rozhodnutie Daňového úradu Vrable č. 628/230/108-2041/09/Há zo dňa 01.04.2009 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uviedol, že žalovaný konal v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. a záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudku sp. zn. 3 Sžf/19/2010. Žalovaný napadnuté rozhodnutie vydal bez toho, aby bola žalobcovi umožnená akákoľvek účasť na ďalšom konaní, bez akejkoľvek výzvy na doplnenie dôkazov. Tento postup žalovaného spôsobil žalobcovi ujmu na jeho právach, pretože žalobca, vzhľadom na predchádzajúce tvrdenia žalovaného o nespochybňovaní vývozu tovaru a po prijatí názoru o možnosti použiť pri preukazovaní vývozu aj alternatívne dôkazy, vôbec nemal pred rozhodnutím vedomosť o tom, že by ním predložené dôkazy v danom prípade boli považované za nedostatočné. Pokiaľ žalovaný pokladal žalobcom poskytnuté alternatívne dôkazy (účtovné doklady) za nepostačujúce, mal splniť povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 29 ods. 8 a § 41 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. a vyzvať žalobcu, aby poskytol ďalšie alternatívne dôkazy za účelom preukázania vývozu do tretej krajiny a poskytnúť žalobcovi za tým účelom primeranú lehotu na vyjadrenie v zmysle § 41 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a nie bez ďalšieho rozhodnúť. Žalobca nepokladal za potrebné obstarávať ďalšie alternatívne doklady, pretože sa v ďalšom konaní žalovaný nevyjadril, že alternatívne dôkazy už poskytnuté žalobcom (účtovné doklady) pre neho nie sú dostačujúce. Žalobca považoval svoju povinnosť tvrdiť a povinnosť dokázať svoje tvrdenia za splnenú (a to najmä vzhľadom na tvrdenie žalovaného, že vývoz nespochybňuje a že priznanie oslobodenia od dane stojí len na nepredložení JCD). Nemožno spravodlivo od žalobcu očakávať, že bude preukazovať skutočnosti, o nutnosti preukázania ktorých nevedel, a teda na ktorých preukázanie mal byť, ale nebol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Rozhodnutie žalovaného za daných okolností nie je možné považovať za vychádzajúce zo skutkového stavu zisteného v súlade so zásadou materiálnej pravdy, v zmysle ktorej je povinnosťou žalovaného zistiť úplne a presne skutočný stav prejednávanej daňovej veci a až následne rozhodnúť. Stavajúc na premise, že žalovanému je známa skutočnosť, že došlo k preprave tovaru mimo územia Európskej únie z jeho činnosti, pretože sám opakovane uviedol, že vývoz nespochybňuje a realizáciu vývozu potvrdil aj najvyšší súd, ktorého názor je pre žalovaného záväzný, dospel žalobca k záveru, že ide o skutočnosť, ktorú v zmysle § 29 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. netreba dokazovať. Ak je pravda, že ide o skutočnosť, ktorú netreba dokazovať, je potom v rozpore so zákonom a názorom najvyššieho súdu rozhodnutie žalovaného, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil dôkaz, keďže skutočnosť, ktorá mala byť preukazovaná, bola známa správcovi z jeho činnosti.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava písomného vyjadrenia, ktoré predložil k žalobe vzhľadom k tomu, že podané odvolanie obsahuje skutočnosti, ku ktorým sa v ňom vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu spisu najvyšší súd zistil, že žalobca podaním zo dňa 10.10.2011 požiadal krajský súd o polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev v znení:

1. Je nutné interpretovať Smernicu Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „Smernica“) v tom zmysle, že je proti účelu Smernice a predovšetkým čl. 131 Smernice, ak členský štát požaduje preukázanie vývozu tovaru mimo územia Spoločenstva len jedným jediným typom dokladu napriek tomu, že je materiálne nepochybné (a konajúci daňový úrad to nespochybňuje), že vývoz bol uskutočnený?;
2. Je možné aplikovať závery rozsudku ESD vo veci Albert Collé (sp. zn. C-146/05, rozsudok ESD zo dňa 27.09.2007) aj na vývoz tovaru mimo územia Spoločenstva?;
3. Je nutné Smernicu interpretovať v tom zmysle, že je proti účelu Smernice, ak príslušný správny orgán členského štátu zotrváva na požiadavke doloženia jediného určitého formálneho dôkazu (JCD) oprávňujúceho k odpočtu dane, a to aj napriek tomu, že splnenie hmotnoprávnej podmienky - uskutočnenie vývozu - nepochybne nastalo a správny orgán mohol tak usúdiť z iných dôkazov?

Najvyšší súd ako súd poslednej inštancie uvedenú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie nepredložil z dôvodu, že skutkový stav, z ktorého vychádzajú napadnuté rozhodnutia žalovaného nezodpovedá formulácii predbežných otázok. K predbežnej otázke pod bodom 1, nezodpovedá skutkovému stavu, že by žalovaný žiadal preukázanie tovaru mimo územia Spoločenstva len jedným typom dokladu. Krajský súd v odôvodnení na s. 7 správne uviedol, že „...daňový subjekt ani v priebehu kontroly, ani v odvolacom konaní nepreukázal vývoz tovaru, na ktorý sa v súlade s rozsudkom ESD C-146/05 „Albert Coleé“ zo dňa 27.09.2007 odvoláva. Podľa listu Colného riaditeľstva SR zo dňa 30.04.2007 vývozca preukazuje colnému úradu vývozu výstup tovaru alternatívnym dôkazom, ktorým môže byť vývozný sprievodný dokument, nákladný list alebo obchodný doklad, na ktorom colný úrad výstupu a príjemca v tretej krajine potvrdí, že tovar opustil územie Spoločenstva. Až na základe takýchto alternatívnych dôkazov, na požiadanie deklaranta, môže colný úrad dodatočne potvrdiť výstup tovaru na vývoznom colnom vyhlásení. Takýto alternatívny dôkaz

(o vykonanom colnom konaní potvrdzujúcom vývoz tovaru) zohľadňuje aj správca dane. Doklady, s ktorými však daňový subjekt argumentuje ako s alternatívnymi dôkazmi, sú nepostačujúce na preukázanie toho, že prebehlo colné konanie a že tovar opustil územie Spoločenstva“.

V priebehu odvolacieho konania žalobca predložil čestné vyhlásenie - potvrdenie ALLIED SYSTEMS COMPANY o prijíme tovaru od Miba Steeltec, s.r.o. mimo územia Spoločenstva. Obchodná spoločnosť ALLIED SYSTEMS COMPANY so sídlom na adrese 21433 SW Oregon Street, Sherwood OREGON 97140, USA týmto potvrdzuje, že prepravila tovary zo Slovenska do USA, uvedené na faktúre č. 98004799 zo dňa 07.09.2007, ktorú vystavila spoločnosť Miba Steeltec, s.r.o. a že sa podrobila celému postupu colného vybavovania pre dovozy do USA, že zaplatila všetky clá, dane a poplatky uvalené v zmysle zákona na tieto tovary, a že tiež uhradila vyššie uvedené faktúry.

Najvyšší súd zistil, že čestné vyhlásenie neobsahuje žiadne prílohy a nebolo urobené vo forme affidavitu (prísahného vyhlásenia). Právny inštitút čestného vyhlásenia nie je dôkazným prostriedkom, ale dôkazný prostriedok nahrádza, ak jeho použitie správny orgán v administratívnom konaní pripustí (§ 39 Správneho poriadku). Pôsobnosť správneho poriadku je však v daňovom konaní vylúčená (§ 101 zákona č. 511/1992 Z.z. v spojení s § 165 ods. 2 Daňového poriadku).

Z hľadiska obsahového ide o právne nezáväzné tvrdenie obchodnej spoločnosti ALLIED SYSTEMS COMPANY a vzhľadom na to pravdivosť tohto tvrdenia by mala byť podporená dôkazmi, na ktoré nepriamo v obsahu vyhlásenia poukazuje - doklady o podrobení tovaru colnému konaniu, doklady o zaplatení ciel, daní a poplatkov (alternatívne dôkazy na vývoz tovaru). Takéto dôkazy však predložené neboli. Preto nie je materiálne nepochybné, že vývoz bol uskutočnený.

Alternatívne dôkazy musia byť porovnateľné s kvalitou colného vyhlásenia, ktoré zákon o DPH ustanovil ako dôkaz na preukazovanie vývozu tovaru z územia Spoločenstva.

(§ 47 ods. 3 zákona č. 222/2000 Z.z.). Dokazovanou skutočnosťou je vývoz tovaru. Preto alternatívne

dôkazy musia mať v zásade charakter priamych dôkazov na túto skutočnosť. Okruh týchto alternatívnych dôkazov príkladom uviedlo Colné riaditeľstvo a najvyšší súd sa s ním stotožňuje. Doklad o úhrade tovaru zahraničným odberateľom a faktúra sú iba nepriamymi dôkazmi a samy osebe nie sú spôsobilé preukázať vývoz tovaru.

K bodu 2. navrhovanej predbežnej otázky najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie krajského súdu na s. 7, posledný odsek „...žalovaný daňový orgán pri rozhodovaní akceptoval (vo väzbe na rozsudok NS SR č. k. 3 Sžf/19/2010 a rozsudok ESD Albert Colée, ktorý podľa názoru NS SR možno aplikovať i na dodávky mimo Spoločenstva) názor NS SR, týkajúci sa euro konformného výkladu ustanovenia § 47 ods. 3 zákona o DPH, ktorý pripúšťa i možnosť alternatívnych dôkazov o vývoze tovaru v individuálnych prípadoch, za podmienky, že nimi nie je narušené správne a jednoznačné uplatňovanie oslobodenia od dane, ak súčasne aplikáciou alternatívnych dôkazov nehrozí daňový únik, vyhýbanie sa dani alebo zneužitie dane“.

K bodu 3. navrhovanej predbežnej otázky najvyšší súd nezistil iné dôkazy, z ktorých by mohol usúdiť, že k vývozu tovaru došlo. V tejto časti sa navrhovaná otázka prekrýva s bodom 1.

Z uvedených skutkových dôvodov najvyšší súd návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke Súdnemu dvoru EU nepredložil.

Najvyšší súd zistil, že skutkový stav nie je sporný, preto z neho tak, ako bol zistený daňovými orgánmi a následne opísaný v protokole z daňovej kontroly, Dodatku č. 1 k protokolu, v dodatočnom platobnom výmere a napadnutom rozhodnutí žalovaného vychádzal.

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že Daňový úrad Vrábľe vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2007. O zisteniach z daňovej kontroly vypracoval správca dane Protokol č. 628/320/1170/2009/Mat zo dňa 10.03.2009 a z dôvodu vyjadrenia sa daňového subjektu k predmetnému protokolu aj Dodatok č. 1 (č. 628/320/1835/2009/Mat zo dňa 26.03.2009). Protokol a jeho dodatok bol s daňovým subjektom prerokovaný dňa 27.03.2009.

Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane vydal dodatočný platobný výmer č. 628/230/108-2041/09/Há zo dňa 01.04.2009, ktorým vyrubil daňovému subjektu za zdaňovacie obdobie január 2007 rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške - 78,11 € (- 2.353,-Sk) z dôvodu porušenia zákona o DPH, konkrétne ustanovenia § 47 ods. 1 a 3 v nadväznosti na § 8, keď dodal tovar do tretej krajiny a nepreukázal aj jednotným colným vyhlásením jeho oslobodenie od dane a tento tovar nezdanil, a porušenia ustanovenia § 19 ods. 2 v nadväznosti na § 69 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 15 ods. 6 a 8 písm. b/, keď nepriznal daň zo služby dodanej zahraničnou osobou z iného členského štátu.

Žalovaný rozhodnutím č. I/224/10916-73509/2009/990268-r zo dňa 23.07.2009 dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vrábľe č. 628/230/108-2041/09/Há zo dňa 01.04.2009 potvrdil.

Je potrebné poznamenať, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo konanie (o tej istej veci - rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2007 v celkovej sume - 78,11 €) na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11S/114/2009, v ktorom rozsudkom zo dňa 16. februára 2010 bola žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (č. I/224/10916-73509/2009/990268-r zo dňa 23.07.2009) zamietnutá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však svojím rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/19/2010 zo dňa 08. februára 2011 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/114/2009-92 zo dňa 16. februára 2010 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po zrušení rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR č. I/224/10916-73509/2009/990268-r zo dňa

23.07.2009) bolo výsledkom konania nové rozhodnutie žalovaného (napadnuté rozhodnutie) číslo: I/224/3540-48900/2011/990268-r zo dňa 28. apríla 2011, ktorým zmenil rozhodnutie správcu dane tak, že znížil vyrubený rozdiel dane za zdaňovacie obdobie január 2007 zo sumy - 78,11 € na sumu - 61,09 €.

V odvolacom konaní bola spornou právnou otázkou výkladu a aplikácie ustanovenia § 47 ods. 3 zákona o DPH.

Podľa § 47 ods. 3 zákona o DPH odoslanie alebo prepravenie tovaru do miesta určenia na území tretieho štátu podľa odsekov 1 a 2 je platiteľ povinný preukázať colným vyhlásením, v ktorom je colným orgánom potvrdený výstup tovaru z územia Európskej únie, a dokladom o odoslaní alebo preprave tovaru; platiteľ musí mať colné vyhlásenie, v ktorom je potvrdený výstup tovaru z územia Európskej únie, najneskôr do konca šiesteho kalendárneho mesiaca nasledujúceho po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom uplatnil oslobodenie od dane.

Senáty najvyššieho súdu v rozsudkoch vo veciach žalobcu Miba Steeltec 5 Sžf/17/2010 zo dňa 31.01.2011, 8 Sžf/18/2010 zo dňa 20.01.2010, 2 Sžf/19/2010 zo dňa 25.05.2011, 2 Sžf/17/2010 zo dňa 18.05.2011, 3 Sžf/19/2010 zo dňa 08.02.2011 zhodne dospeli k záveru, že závery rozsudku Súdneho dvora EU C-146/05 „Albert Collé“ sú aplikovateľné i na vývoz tovaru mimo územia Spoločenstva. Dikcia právnej normy § 47 ods. 3 zákona o DPH je preto v danom prípade modifikovaná závermi rozsudku „Collé“ a musí sa vykladať tak, že nevylučuje, nezakazuje, ale na základe rozsudku „Collé“ pripúšťa možnosť použitia i alternatívnych dôkazov. Tento právny názor bol žalovaným Daňovým riaditeľstvom SR akceptovaný. Pôvodne žalovaný vychádzal z premisy z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý umožňuje žalovanému konať iba v rozsahu a spôsobom ako ustanoví zákon (jeho dikcia), a preto alternatívne dôkazy na vývoz tovaru neakceptoval.

Najvyšší súd v odvolacom konaní zistil, že žalovaný po zrušení pôvodného rozhodnutia č. I/224/10916/73509/2009/99026-r zo dňa 23.07.2009 rozsudkom 3 Sžf/19/2010 zo dňa 08.02.2011 v ďalšom konaní vychádzal z právneho názoru súdu.

„Najvyšší súd uznáva, že predkladanie JCD a dokladov o preprave tovaru je nevyhnutné pre správne a jednoznačné uplatňovanie oslobodenia od dane. Ide však o stanovenie zásady preukazovania tejto skutočnosti založenej na vyvrátiteľnej domnienke. Ak teda predávajúci má JCD a doklad o preprave, predpokladá sa, že k vývozu tovaru došlo.

Účelom ustanovenia § 47 ods. 3 zák. č. 222/2004 Z.z. je stanovenie podmienok na „správne a jednoznačné uplatňovanie oslobodenia od dane a na predchádzanie akýmkoľvek možným daňovým únikom, vyhýbaniu sa dani, alebo zneužitiu dane“. Ustanovenie § 47 ods. 3 zák. č. 222/2004 Z.z. však môže byť vykladané a aplikované daňovými orgánmi iba spôsobom, aby plnilo svoj účel, a to v medziach zadáných smernicou.

Euro konformný výklad ustanovenia § 47 ods. 3 zák. č. 222/2004 Z.z. pripúšťa i možnosť alternatívnych dôkazov o vývoze tovaru v individuálnych prípadoch, za podmienky, že nimi nie je narušené správne a jednoznačné uplatňovanie oslobodenia od dane, ak súčasne aplikáciou alternatívnych dôkazov nehrozí daňový únik, vyhýbanie sa dani alebo zneužitie dane. Tieto skutočnosti tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu, ktorý sa dovoľáva alternatívnych dôkazov. Unesenie dôkazného bremena posúdia daňové orgány.

Z rozsudku ESD C-146/05 „Albert Collé“ je v danom prípade významný princíp uvedený v abstrakte publikovaného rozsudku, štvrtý odsek, podľa ktorého „vnútroštátne opatrenie, ktoré v podstate podmieňuje právo na oslobodenie dodávky v rámci Spoločenstva rešpektovaním formálnych povinností bez zohľadnenia základných požiadaviek a najmä bez skúmania, či boli tieto povinnosti splnené, ide nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie správneho výberu dane.

Ratio decidendi tohto rozsudku možno aplikovať i na dodávky mimo Spoločenstva“.

Skutkový stav zistený správcom dane a žalovaným, ktorých úlohou pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na oslobodenie od dane pri vývoze tovaru je zistiť splnenie podmienok v súvislosti s vývozom tovaru do tretích krajín, bol podľa senátu najvyššieho súdu dostatočne preukázaný, v rozhodnutiach náležite odôvodnený a preto námietka žalobcu, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je neopodstatnená. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať stanovisko. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti, dobre vystihujú podstatu veci a na jej základe rozbor dôkazov a ich právny význam. Žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania a prihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a súčasne poukazuje na jeho odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v konaní nemal úspech, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.